

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Η έννοια τής Προσωπικότητας αποκαλύπτει την υψηλότερη Ιδέα που γνώρισε ποτέ ο κόσμος σχετικά με τον άνθρωπο. Δεν θα υπερβάλλουμε καθόλου εάν πούμε ότι αποτελεί την Κλείδα τής ενσαρκώσεως τού ανθρώπου. Χαρακτηριστικά με τον άνθρωπο έχουμε να πούμε τα εξής :

Κάθε άνθρωπος έχει μία δική του προσωπικότητα η οποία είναι ανόμοιος εκείνης των άλλων ανθρώπων ακόμη και αν ανήκουν στην ίδια φυλή και στο ίδιο γένος. Η προσωπικότητα αυτή εκδηλώνεται λίγο έως πολύ και είναι πολύ ή λίγο ισχυρή. Και η μεν Ισχύς τής προσωπικότητος εξαρτάται από την πείρα τού ατόμου, η δε εκδήλωση αυτής από το ελεύθερο ή όχι περιβάλλον στο οποίο το άτομο έχει μορφωθεί.

Ι. Η ΥΠΑΡΞΗ ΚΑΙ ΔΟΜΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΟΣ

Α. Περί του Ανθρώπινου Όντος

Ξεκινώντας το ορισμό με την απλή φράση «κάθε άνθρωπος...» μάς δηλώνεται ευθύς εξ αρχής ότι η προσωπικότητα είναι κάτι που αφορά αποκλειστικώς τους ανθρώπους.

Δηλαδή από την έννοια τής προσωπικότητος αποκλείεται κάθε τί το οποίο δεν είναι άνθρωπος. Διακρίνουμε τον άνθρωπο από τις υπόλοιπες μορφές τής Δημιουργίας ζωικές, φυτικές και ορυκτές. Μόνον ο άνθρωπος έχει τη δυνατότητα να συλλαμβάνει και να υλοποιεί Ιδέες, αξιοποιώντας το αυτεξούσιο και φέροντας ατομική ευθύνη. Μόνον αυτός είναι προορισμένος να εξελιχθεί πνευματικώς, διευρύνοντας την συνείδησή του δια μέσου των εμπειριών τής ζωής.

Δεν γεννάται θέμα πνευματικού δρόμου για καμμία άλλη μορφή ζωής.

Για αυτό λοιπόν θα πρέπει να αντιδιαστέλλουμε τον άνθρωπο από όλες τις άλλες μορφές ζωής της Δημιουργίας.

Ο μεν άνθρωπος αναδεικνύεται ως περιεχόμενο, ενώ όλα τα άλλα δημιουργήματα είναι το περιέχον, το περιβάλλον, εντός του οποίου καλείται ο άνθρωπος να φθάσει στον σκοπό του.

1. Οι Παράγοντες που συγκροτούν το Ανθρώπινο Όν

Τί εννοούμε, όμως, όταν λέγουμε « **ανθρώπινο όν** » ;

Ως πρώτη προσέγγιση, εννοούμε ασφαλώς κάποια μορφή που εμφανίζεται μέσα στον υλικό κόσμο και ως τέτοια κατέχει ένα δικό της υλικό σώμα. Το υλικό σώμα, με τις πέντε αισθήσεις του, δίδει την δυνατότητα στον άνθρωπο να παρατηρήσει τον υλικό εαυτό του, να αντιληφθεί τον υλικό κόσμο και να συναλλαγή με το περιβάλλον του.

Πέραν όμως από το υλικό σώμα, ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται ότι έχει και συναισθήματα, όπως επί παραδείγματι χαράς, λύπης, ενθουσιασμού, απογοητεύσεως, συμπαθείας, αντιπαθείας, μελαγχολίας, αγάπης, μίσους κ.ά.

Αυτά δεν υπόκεινται στον έλεγχο των αισθήσεων ή της λογικής, δεν μετρώνται, δεν ζυγίζονται. Γεννώνται και λαμβάνουν χώρον σ' έναν ιδιαίτερο « χώρο », φύσεως και λειτουργίας διαφορετικής από αυτόν του σώματος, τον οποίον θα αποκαλέσουμε « ψυχή ».

Τέλος, ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται τον εαυτό του να συλλαμβάνει ιδέες, να τις επεξεργάζεται δια της σκέψεώς του και να καταλήγει σε νοήματα, λειτουργώντας έτσι μέσα σ' έναν τρίτο «χώρο», διαφορετικόν από τους δύο προηγουμένους ως προς την φύση και την λειτουργία του: στον κόσμο των Ιδεών, στο « πνεύμα » του.

Παρατηρώντας λοιπόν τον άνθρωπο διαπιστώνουμε ότι, ορώμενος από εξωτερική σκοπιά, είναι τρισύνθετος, διότι δομείται από τρεις παράγοντες: τον υλικό, τον ψυχικό και τον πνευματικό, οι οποίοι - αν και ως φύσεις διαφέρουν ριζικώς μεταξύ τους- εν τούτοις συνευρίσκονται σε μία θαυμαστή αλληλοεξάρτηση, εμφανίζοντας μία αρμονική σύνθεση: την μορφή «άνθρωπος». Ως υλικό σώμα, ο άνθρωπος κινείται και ανήκει στον υλικό κόσμο και συναλλάσσεται με αυτόν. Μετέχει του υλικού κόσμου, αποτελεί διακεκριμένο «κομμάτι» του, διατηρεί όμως μία συνεχή εξάρτηση απ' αυτόν - εξάρτηση η οποία εκφράζεται με την αδιάκοπη εναλλαγή τής ύλης του (αναπνοή, τροφή, αφοόδυση).

Υλικό σώμα και υλικός κόσμος διέπονται από τους ίδιους νόμους, τους λεγομένους μηχανικούς ή φυσικούς.

Η ψυχή του ανθρώπου εκδηλώνεται και γίνεται αντιληπτή μέσω των συναισθημάτων και των ψυχικών διαθέσεων. Ασφαλώς πηγή και φορέας αυτών δεν είναι το υλικό σώμα, αφού τα συναισθήματά μας δεν υπόκεινται στην στάθμιση και στην μέτρηση.

Δεν καταλαμβάνουν χώρο, δεν υπόκεινται στον έλεγχο τών νόμων τής φυσικής.

Ο μεν «χώρος» των ατομικών μας συναισθημάτων είναι η ατομική ψυχή· ο δε «χώρος» τού περιβάλλοντος όπου «κινούνται» όλα τα ανθρώπινα συναισθήματα και δια του οποίου αυτά μεταφέρονται σε άλλους ανθρώπους, είναι ο « χώρος » της λεγομένης Παγκοσμίας Ψυχής.

Όπως το υλικό σώμα είναι ένα διακεκριμένο « κομμάτι » του Υλικού Κόσμου, με τον οποίον αυτό συναλλάσσεται αδιάκοπα και στον οποίον ανήκει, έτσι και η ανθρώπινη ψυχή είναι μέρος/ « κομμάτι » τής Παγκοσμίας Ψυχής, με την οποίαν συναλλάσσεται και στην οποίαν ανήκει.

Παρομοίως, το ανθρώπινο πνεύμα αποτελεί «μέρος» του Πνευματικού Κόσμου, από τον οποίο έλκει την προέλευσή του και στον οποίο κατατείνει.

Η συναλλαγή και επικοινωνία μεταξύ ανθρώπινου πνεύματος και Πνευματικού Κόσμου και η μεταξύ τους σχέση φύσεως είναι καταστάσεις νοητές.

Η σύνθεση, η συμπαρέυρεση και η συμβολή των τριών αυτών παραγόντων - του σώματος, της ψυχής και του πνεύματος - δίδει την δυνατότητα και την ευκαιρία να εμφανιστεί εκείνο το ιδιαίτερο άτομο που αποκαλούμε ανθρώπινο όν.

Σημειώσεις

α. Είναι εύκολο να παρατηρήσει κανείς πώς μεταφέρονται τα συναισθήματα και οι ψυχικές διαθέσεις από άνθρωπο σε άνθρωπο. Λέμε : Είδα τον τάδε και μου έφτιαξε την διάθεση.

Εξ άλλου είναι γνωστο πόσο μεταδοτικός μπορεί να είναι ο ενθουσιασμός ή ο φανατισμός. Αυτά μαρτυρούν την ύπαρξη ενός είδους ψυχικού επηρεασμού, ο οποίος - ως ψυχικό φαινόμενο - δεν συντελείται στα πλαίσια του υλικού επιπέδου, αλλά εντός του επιπέδου τής λεγομένης Παγκοσμίας Ψυχής.

β. Η ανθρώπινη και η Παγκοσμία Ψυχή αποτελούν ένα επίπεδο που διέπεται από τους δικούς του νόμους και χαρακτηρίζεται από πλήθος φαινομένων.

Ο κύριος σκοπός του είναι ν' αποτελέσει την γέφυρα για την δράση του Πνεύματος στην Ύλη. Πρόκειται για το λεγόμενο αιθερικό ή " αστρικό " επίπεδο.

2. Εμφάνιση και Δημιουργία του Ανθρωπίνου Όντος

Το καινοφανές τούτο δημιούργημα είναι αποτέλεσμα τής δράσεως μίας Δημιουργού Αιτίας: μίας Θείας Ιδέας, η οποία πηγάζει από τον Θεό, διέρχεται τους κόσμους και - συνθέτοντας καταλλήλως τα στοιχεία που λαμβάνει απ' αυτούς - καταλήγει να εμφανίσει το ανθρώπινο όν στον υλικό κόσμο.

Με άλλα λόγια, λέγοντας «ανθρώπινο όν» δεν εννοούμε τους τρεις παράγοντες: πνεύμα, ψυχή και σώμα. Αυτά, ως στοιχεία, προϋπήρχαν του ανθρώπου και ελήφθησαν από τους τρεις κόσμους του Παντός - από το Παγκόσμιο Πνεύμα, την Παγκόσμια Ψυχή και την Παγκόσμια Ύλη. Τοποθετήθηκαν σε μία τάξη, υπό μία νομοτέλεια, και έδωσαν εμφάνιση στη μορφή άνθρωπος. Ο άνθρωπος καθ' εαυτός είναι ένα νέο δημιούργημα γύρω από το οποίο « περιστρέφονται » - κατά ορισμένη σύνθεση και λειτουργία - το πνεύμα, η ψυχή και το σώμα, για να το υπηρετήσουν και για να υπηρετηθή τούτο μέσω αυτών. Το νέο τούτο δημιούργημα δεν είναι το σώμα, η ψυχή και το σώμα, τα οποία ως «υλικά» υπήρχαν και προηγουμένως.

Το νέο δημιούργημα είναι εκείνο το ιδιαίτερο άτομο με την ατομική συνείδηση, η οποία χαρακτηρίζει κάθε ανθρώπινο όν.

Σημειώσεις

Ας μάς επιτραπεί να φέρουμε τα εξής αναλογικά παραδείγματα:

α: Μία κατοικία δεν είναι απλώς το σύνολο των τούβλων, του κονιάματος και των λοιπών υλικών που χρησιμοποιήθηκαν στην κατασκευή της, αλλά κάτι που υπερβαίνει το σύνολο των δομικών στοιχείων του.

β: Ένα βιβλίο δεν είναι απλώς μία ποσότης χαρτιού και μελανιού.

γ: Ένας βιολογικός οργανισμός δεν είναι απλώς το σύνολο των ιστών και οργάνων που τον συγκροτούν.

Σε όλες τις περιπτώσεις, η συγκροτούμενη μονάδα είναι κάτι περισσότερο από το άθροισμα των μερών της.

3. Ο Ορισμός τού Ανθρωπίνου Όντος

«Το ανθρώπινο όν είναι η αρχή νέου δημιουργήματος, πνευματικής τάξεως, που εμφανίζεται στον κόσμο της ύλης.

Είναι το αποτύπωμα μίας Θείας Ιδέας, η οποία προβάλλεται ως Θεία Ακτίνα στον κόσμο της ύλης. Η Θεία Ακτίνα, τοποθετώντας το πνεύμα, την ψυχή και το σώμα κατά μίαν ορισμένη νομοτέλεια και τάξη, συγκροτεί και εμφανίζει το ανθρώπινο όν.

Το ανθρώπινο όν, δημιουργώντας την Προσωπικότητά του, δύναται από ατελές να αποβεί Όν αιώνιο ».

Ο Θεός - αν και ένας - έχει **άπειρες εκφράσεις**.

Κάθε μία είναι αποτέλεσμα εκδηλώσεως μίας Ιδέας Του.

Το αποτέλεσμα της Θείας Ιδέας « Άνθρωπος », καθώς αυτή εκδιπλώνεται σαν Ακτίνα εντός της ύλης, είναι το ανθρώπινο όν.

B. Η Φυσική Προσωπικότητα του Ανθρωπίνου Όντος

Παρατηρώντας τα τρία συστατικά ενός ανθρώπου διαπιστώνουμε ότι τα διακρίνουν ορισμένα χαρακτηριστικά, τα οποία δεν συναντώνται σε κανέναν άλλον άνθρωπο. Έχουμε λοιπόν :

α. **ιδιάζοντα χαρακτηριστικά τού σώματος**, τα οποία συνθέτουν την **υλική προσωπικότητα** (π.χ. ανάστημα, ιδιοσυγκρασία, χρώμα σώματος, ματιών, μαλλιών, κλπ.)·

β. **ιδιάζοντα χαρακτηριστικά τής ψυχής** (π.χ. ευαισθησία, καλαισθησία κλπ), τα οποία συνθέτουν την **ψυχική προσωπικότητα**· και

γ. **ιδιάζοντα χαρακτηριστικά τού πνεύματος**, (π.χ. ταχύτητα ή βραδύτητα σκέψεως, οξύνοια, κλπ) τα οποία συνθέτουν την **πνευματική προσωπικότητα** τού ανθρωπίνου όντος.

Για τα εν λόγω χαρακτηριστικά δεν ευθύνεται ο άνθρωπος· είναι η « προίκα » του με την οποία ήλθε στον κόσμο. Είναι αντανakλάσεις της Ιδέας την οποία πρόκειται να εκφράσει ο συγκεκριμένος άνθρωπος. Αφού λοιπόν αυτά δεν είναι αποτέλεσμα τής συμβολής τού ανθρωπίνου όντος, αποτελούν κάτι το φυσικό, κάτι εκ φύσεως.

Για αυτό λέμε ότι « το σύνολο τών ιδιάζοντων χαρακτηριστικών του ανθρωπίνου όντος κατά το σώμα, την ψυχή και το πνεύμα, αποτελούν την φυσική προσωπικότητά του »

Όμως, στον κόσμο όπου ζούμε, δεν υφίσταται καμμία δράση χωρίς να εμφανίζεται και η εναντίωση· δεν υπάρχει καμμία θέση χωρίς να υπάρχει και η άρνηση.

Οι έννοιες του Καλού και του κακού συμπορεύονται σ' αυτόν τον κόσμο, ένεκα της αρχέγονης εκείνης Πτώσεως του Πνευματικού Όντος που αποκαλούμε « **αντίπαλο** ».

Αντίπαλος είναι εκείνο το πνευματικό όν που υιοθετεί την άρνηση τής Ζωής και της Αληθείας. Κατά παράδοξον τρόπο, το όν αυτό αναφέρεται με το όνομα «εωσφόρος» - ο φέρων την αυγή. Κατά την γνώμη μας, αυτό ήταν το λειτούργημά του πριν από την πτώση του.

Έκτοτε, αρνούμενο την Ζωή, το μόνο που φέρει είναι ο θάνατος, η αποσύνθεση, το σκότος, το χάος, η αταξία, η ασυναρτησία, η διαίρεση. Συνεπώς το σημερινό όνομά του πρέπει να είναι « σκοτοφόρος» - ο φέρων το σκότος. Στην Αγία Γραφή περί Εωσφόρου γίνεται αναφορά στα εδάφια : Ψαλμ. 109.3, Ιώβ 38.12, Ησαία 14.12.

Όταν λοιπόν μία ανόμοια Θεία Ιδέα αποτυπώνεται στον κόσμο της ύλης και εμφανίζεται το ανθρώπινο όν με τα συγκεκριμένα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά, ταυτοχρόνως σημειώνεται και η παρουσία του αρνητικού παράγοντα, ο οποίος παρεμβαίνει εναντιωτικά.

Αυτή η παρέμβαση του αρνητικού παράγοντα κατά την εμφάνιση του ανθρώπου δεν αποτελεί μέρος της Προσωπικότητας, αλλά είναι συνέπεια της αναπόφευκτης παρουσίας του στον κόσμο αυτόν. Ας μη συγχέεται λοιπόν η φυσική προσωπικότητα με το κακό. Αυτή είναι μόνον ό,τι παρέχει η Θεία Ιδέα στον άνθρωπο. Οι άνθρωποι όμως συχνά δεν μπορούν να διακρίνουν την Θεία Δωρεά της Προσωπικότητας από τις παρεμβολές του αντιπάλου και εκλαμβάνουν τις διάφορες επιβαρύνσεις και την ελαττωματικότητά τους ως στοιχεία της προσωπικότητός τους.

Η συγκρότηση του ανθρώπου είναι αποτέλεσμα της εκφράσεως της Θείας Ιδέας, η οποία αποτυπώνεται (ή αντανakλάται) στα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά του σώματος, της ψυχής και του πνεύματος. Συνεπώς η φυσική προσωπικότητα νοείται αποκλειστικώς μέσα στο πλαίσιο του Καλού. Όλα τα χαρακτηριστικά τού ανθρώπου είναι ευεργετικά γι' αυτόν.

Ό,τι όμως προέρχεται από την εναντίωση του αρνητικού παράγοντα δεν αποτελεί μέρος της προσωπικότητας, αλλά συνθέτει περιοριστικές συνθήκες υπό τις οποίες εμφανίζονται τα χαρακτηριστικά τής Θείας Ιδέας.

Συνεπώς :

« **Φυσική Προσωπικότητα** τού ανθρωπίνου όντος είναι το σύνολο των ιδιζόντων χαρακτηριστικών τού σώματος, της ψυχής και του πνεύματος, τα οποία νοούνται μεν ως αντανakλάσεις της Θείας Ιδέας, αλλ' επίσης τελούν υπό την εναντίωση του αντιπάλου στον κόσμο τής ύλης ».

Γ. Ανομοιότητα

1. Μονάδα και Απειροσύνη

Τα πάντα στο Πάν - δηλαδή στον Πνευματικό, στον αιθερικό και στον υλικό κόσμο - είναι Ιδέες και εκφράσεις Ιδεών.

Οι Ιδέες γίνονται Εικόνες στον Αιθερικό κόσμο και καταλήγουν ως Μορφές στον υλικό κόσμο.

Τί είναι οι Ιδέες ; Είναι το περιεχόμενο τής Θείας Υπερσυνειδήσεως.

Εάν τολμούσαμε - όχι ασφαλώς να ορίσουμε τον Θεό, αλλά να προσπαθήσουμε να περιγράψουμε μίαν όψη Του - θα μπορούσαμε να πούμε ότι από μίαν άποψη « ο Θεός είναι η Μονάδα εντός της Οποίας υπάρχουν, κατά τρόπο μη διακεκριμένο, οι άπειρες Ιδέες ».

Η Ιδέα μπορεί να νοηθεί ως έχουσα μία διάσταση, η Εικόνα δύο, η δε Μορφή τρεις διαστάσεις. Τούτο μάς δίδει μία πρώτη έννοια σχετικά με την φύση των τριών επιπέδων :

του Πνευματικού, του Αιθερικού ή Ψυχικού και του Πνευματικού.

Έν και Άπειρον, Μονάδα και Απειροσύνη, είναι λέξεις που περιγράφουν τον τρόπο με τον οποίο ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται την Σεπτή Οντότητα τού Θεού.

Ο άνθρωπος είναι έκφραση μίας Θείας Ιδέας. Ως τέτοια, όμως, έχει κι αυτή άπειρες εκφράσεις, άπειρες όψεις. Για αυτό και όλοι οι άνθρωποι - του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος - θα πρέπει να νοηθούν ως διαφορετικές εκφράσεις της μίας και μόνης Ιδέας «Άνθρωπος». Την έννοια τής Ιδέας μπορούμε να την συνδέσουμε μ' εκείνην του Είδους.

Ένα είναι το είδος " Άνθρωπος ", στο οποίο εντάσσονται όλα τα συγκεκριμένα - αλλά πάντοτε διαφορετικά μεταξύ τους - άτομα που το εκπροσωπούν.

2. Η Ανομοιότητα τών Θείων Ιδεών

Οι άπειρες Ιδέες του Θεού δεν μπορούν να νοηθούν ως όμοιες ή ταυτόσημες μεταξύ τους.

Κάτι τέτοιο θα ήταν άσκοπο και τίποτε στον Θεό δεν είναι δυνατόν να θεωρηθή άσκοπο.

Ο Θεός δεν επαναλαμβάνει ποτέ τον Εαυτό του.

Αφού λοιπόν οι άνθρωποι είναι εκφράσεις Θείων Ιδεών, αντιλαμβανόμαστε γιατί όλοι οι άνθρωποι είναι μεταξύ τους ανόμοιοι ως προς την Προσωπικότητα.

Όλες όμως οι εν λόγω επί μέρους Ιδέες, συνολικώς θεωρούμενες και αλληλοσυμπληρούμενες, μάς δίδουν την Ιδέα του Ενός : την μία Ιδέα « Άνθρωπος ».

Η Ανομοιότητα, εν τη ενώσει των Ιδεών, μάς παρουσιάζει την έννοια της Μονάδος.

3. Η Ανομοιότητα ως Νόμος - Ορισμός τής Ανομοιότητας

Η Ανομοιότητα αποτελεί φαινόμενο γενικό, χωρίς καμμία εξαίρεση.

Μπορούμε λοιπόν να την θεωρήσουμε ως Νόμο.

« Νόμος είναι ρεύμα δυνάμεως που μεταφέρει Θεία Βούληση, την οποία συνεχώς και αδιαλείπτως μετατρέπει σε Έργο ».

Ο Νόμος είναι το μέσον, ο μεταφορέας, που υλοποιεί τις Θείες Θελήσεις.

Για ποιον λόγο ο Θεός - δια του Νόμου της Ανομοιότητας - έπλασε τον κάθε άνθρωπο ανόμοιο από τους άλλους, προσδίδοντας στον καθένα άνθρωπο την έκφραση μίας ιδιαιτέρας ιδέας του; Ακριβώς για να δώσει στους ανθρώπους την δυνατότητα να συνειδητοποιήσουν την Ανομοιότητα εν τη Μονάδι και ν' αντιληφθούν την οδό τής Επανάδου στην Μονάδα.

Η Ανομοιότητα είναι ο βαθύτερος λόγος που ο άνθρωπος, ήδη από την άγρια κατάσταση, προσπαθεί να ζήσει σε κοινωνία. Γνωρίζει ότι για να επιβιώσει, οφείλει να αλληλοσυμπληρωθεί. να μία αντικειμενική εμφάνιση της λειτουργίας του Νόμου της Ανομοιότητας.

Μπορούμε λοιπόν να δώσουμε τον ακόλουθο ορισμό :

« Η Ανομοιότητα είναι Θείος Νόμος, ο οποίος διέπει την διαφορότροπη εκδίπλωση του Θεού για την υπηρετήση απείρων σκοπιμοτήτων στα πλαίσια του Θεού Ενός ».

4. Τα τρία στοιχεία του Νόμου της Ανομοιότητας

α. Ο Διαφορισμός (η διαφορετικότητα) των Θείων Ιδεών

Ο Θεός είναι Ένας, αλλά έχει άπειρες εκφράσεις, άπειρες εκδηλώσεις.

Από το άπειρο πλήθος των απείρων Ιδεών Του, καμμία δεν ταυτίζεται με κάποια άλλη.

β. Η τάση για συνεργασία

Οι διαφορετικές, ανόμοιες Ιδέες - εκφράσεις του Θεού έχουν την τάση της μεταξύ τους συνεργασίας, η οποία φέρει την μία Ιδέα πλησίον της άλλης και τους προσδίδει την κατάσταση της Ενότητας.

γ. Η Τάξη στην συνεργασία

Η τάξη είναι η χρυσή τομή της συνεργασίας δύο ή περισσότερων (διαφορετικών) όντων, Ιδεών ή ανθρώπων. Καθορίζει ότι η προσφορά της ανόμοιας αρετής θα είναι ανάλογη του μέτρου της ανάγκης - ούτε καθ' υπερβολήν, ούτε κατά στέρησιν.

Εάν δεν υπήρχε η τάξη δεν θα μπορούσε να ρυθμισθεί η συνεργασία.

Και εάν δεν υπήρχε συνεργασία, θα ήταν άχρηστος ο διαφορισμός, η διαφορετικότητα.

5. Η Αρμονία της Ανομοιότητας

Αποτέλεσμα των τριών συνιστωσών της Ανομοιότητας είναι η Αρμονία.

Τούτο καθίσταται σαφές εάν θεωρήσουμε το παράδειγμα της ορχήστρας.

Κάθε όργανο είναι διαφορετικό από τα υπόλοιπα. Εάν παίζει αυτόνομα, απομονωμένο, δεν εκφράζεται η έννοια της ορχήστρας. Εάν όμως συνεργασθεί με τα υπόλοιπα όργανα, εντός του πλαισίου της χρυσής τομής της τάξεως, τότε παρουσιάζεται η έννοια του συνόλου.

Η εικόνα της ορχήστρας μάς δίδει την έννοια του Ενός στην έκφρασή του των Πολλών.

6. Η Ανομοιότητα και το Ανθρώπινο Όν

Ο άνθρωπος του κόσμου τούτου, ενώ είναι Θείο Δημιούργημα, εν τούτοις δεν είναι Θείο Όν, διότι τελεί υπό την εναντίωση του αντιπάλου. Είναι προορισμένος μεν να καταστή Όν του Ουρανού, αλλά εκτός των ορίων της σχετικότητας.

Ο άνθρωπος του κόσμου τούτου νοείται ότι έχει δύο « πρόσωπα ».

Το ένα αφορά στην Θεία του κατασκευή, ως εκφράσεως μίας Θείας Ιδέας.

Παρατηρώντας τον εαυτό του και αξιοποιώντας τα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά του (αρετές και ικανότητές του), ο άνθρωπος οφείλει να μεριμνήσει να καταστεί Αιώνιο, πνευματικό Όν, φθάνοντας στο τέρμα του προορισμού του.

Με το άλλο του « πρόσωπο », ο άνθρωπος στρέφεται προς την εξωτερικότητα.

Τα ανθρώπινα όντα, λοιπόν, αφ' ενός μεν βλέπουν τον εαυτό τους - έκφραση μίας ανόμοιας Θείας Ιδέας - αφ' ετέρου δε είναι υποχρεωμένα να στρέφονται προς την εξωτερικότητα, φροντίζοντας να βιώσουν και να αξιοποιήσουν στον εξωτερικό κόσμο αυτή την προικοδότηση που τους δώρισε ο Θεός.

Τί πρέπει λοιπόν να κάνει ο άνθρωπος ;

Καλείται να εφαρμόσει τον Νόμο της Ανομοιότητας στην εξωτερική του ζωή·

Και με τις τρεις συνιστώσες του εν λόγω Νόμου να νικήσει την διαίρεση που προκαλεί ο αντίπαλος και να εμφανίσει την Μονάδα στην εξωτερικότητα, μεταξύ των συνανθρώπων του.

Πώς μπορεί να γίνει αυτό ;

Αντιλαμβανόμενος ο κάθε άνθρωπος την διαφορετικότητά του, οφείλει να δημιουργήσει την τάση προς συνεργασία με τους άλλους ανθρώπους. Απελευθερούμενος από τα ελαττώματά του και τις αδυναμίες του, θα αρχίσει να βλέπει τον εαυτό του ελεύθερα και ανεπηρέαστα.

Θα δει με τί ακριβώς τον έχει προικοδοτήσει ο Θεός, ποιά είναι τα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά του, ποιά είναι η ανόμοια Ιδέα την οποία εκφράζει· και θα πλησιάσει τον συνάνθρωπό του, για να διακρίνει και σ' εκείνον το Καλό - την ανόμοια Ιδέα που κι' ο άλλος εκφράζει.

Θα συνεργασθή μαζί του μέσα στο πλαίσιο της τάξεως. Θα παράσχει ό,τι λείπει από τον άλλον και θα λάβει ό,τι του λείπει και όσο έχει ανάγκη. Κατ' αυτόν τον τρόπο, αξιοποιώντας τον Θείο Νόμο της Ανομοιότητας, δημιουργεί και εμφανίζει στον κόσμο την έννοια της Μονάδος, η οποία αποτελεί σφραγίδα τής Παρουσίας τού Θεού και της νίκης μας επί του αντιπάλου.

7. Η Εναντίωση του κακού στην Ανομοιότητα

Εάν λέγαμε ότι κάθε διαφορά μεταξύ ανθρώπων αποτελεί έκφραση Ανομοιότητας, θα ήταν λάθος, διότι θα παραγνωρίζαμε μία βασική αλήθεια: ότι στον κόσμο όπου ζούμε συμπαρευρίσκεται και ο παράγων του κακού.

Ο παράγων του κακού εναντιώνεται στην Ανομοιότητα δια της Ελαττωματικότητας.

Η Ανομοιότητα είναι Θεία Έκφραση - Νόμος που καθιστά ανόμοιες τις Ιδέες δημιουργούς των ανθρώπων οι οποίες, αλληλοσυμπληρούμενες, συναποτελούν την Μονάδα « Άνθρωπος ».

Δημιουργός είναι ο Θεός. Επειδή όμως δημιουργεί δια της εκάστοτε Ιδέας - Εκφράσεώς Του, μπορούμε να θεωρήσουμε αυτή Του την έκφραση ως άμεσο δημιουργό του ανθρώπου.

Η Ελαττωματικότητα είναι το αποτέλεσμα που προκαλείται από την παρουσία του κακού πάνω στον άνθρωπο - αποτέλεσμα το οποίο δεν έχει την ιδιότητα της Ανομοιότητας, να αλληλοσυμ-

πληρώνει τους ανθρώπους μεταξύ τους ώστε ν' αποτελούν όλοι μαζί την Μονάδα, αλλ' αντιθέτως διαιρεί και διαχωρίζει τους ανθρώπους.

8. Συμπεράσματα

Ο Νόμος τής Ανομοιότητας είναι η υπόδειξη του Θεού στον άνθρωπο τής οδού την οποία πρέπει να βαδίζει για να εκπληρώσει τον προορισμό του.

Είναι η υπόμνηση της Αγάπης, η οποία μόνη καταργεί την διαίρεση και μάς επιτρέπει να συναλλασσόμαστε με τους συνανθρώπους μας εντός του πλαισίου της τάξεως.

Δ. Η Προσωπικότητα τού Ανθρωπίνου Όντος

Είπαμε παραπάνω ότι τα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά του ανθρώπου είναι αποτέλεσμα προβολής τής Θείας Ιδέας. Αυτή είναι η δημιουργός Αιτία τού ανθρωπίνου όντος και είναι εκείνη που του δωρίζει από τις μοναδικές ιδιότητες ή αρετές που αυτή διαθέτει.

Η Ιδέα είναι δωρητής· δώρο είναι οι αρετές· δωρεοδόχος είναι ο άνθρωπος.

Συνεπώς ο άνθρωπος έρχεται στον κόσμο ως νέο δημιούργημα, προικισμένος με ορισμένες δωρεές που τον χαρακτηρίζουν και τον διακρίνουν από τους άλλους ανθρώπους.

Αυτές οι ιδιάζουσες αρετές, τα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά του, είναι - όπως είπαμε - η φυσική του προσωπικότητα η οποία αντανakλά την Ανομοιότητα τής Θείας Ιδέας που τον δημιουργεί.

1. Η Συνείδηση τού Ανθρωπίνου Όντος

Όπως όλοι γνωρίζουμε, ο άνθρωπος ερχόμενος στον κόσμο δεν γνωρίζει ακόμη τίποτε, αλλ' ούτε και έχει αντίληψη της πηγής του και του προορισμού του. Δεν έχει δηλαδή καμμία συνείδηση. Εδώ, στον κόσμο, αρχίζει σιγά - σιγά να αποκτά βαθμό συνειδήσεως. Η φυσική του προσωπικότητα είναι σταθερή· δεν αλλάζει. Εκείνο που μεταβάλλεται είναι η συνείδησή του.

« Συνείδηση, για τον άνθρωπο, είναι εκείνη η κατάσταση του όντος του, η οποία του επιτρέπει την αντίληψη της Αληθείας, την συμμετοχή του σ' αυτήν και την βίωσή του εν αυτήν ».

Για τον Θεό θα τολμούσαμε να πούμε ότι Συνείδηση είναι η παρ' Αυτού αντίληψη τής Σοφίας Του, η παρ' Αυτού αντίληψη τού Εαυτού Του : ό,τι δηλαδή αποκαλούμε Θείο Υπερσυνείδητο.

Λέγοντας ότι ο άνθρωπος « αποκτά » συνείδηση, δεν εννοούμε ότι οικειοποιείται κάτι, όπως π.χ. την γνώση, αλλά ότι δημιουργεί στον εαυτό του την κατάσταση εκείνη που του επιτρέπει να εισδύει, να αντιλαμβάνεται και να ταυτίζεται - σε κάποιον βαθμό - με την Αλήθεια.

Η **Συνείδηση** είναι κατάσταση η οποία, λόγω ομοιογενείας του ανθρώπου με την Θεία Φύση της Αγάπης, του επιτρέπει ν' αποκτά κάποια αντίληψη της Αληθείας του Θεού και να μετέχει του Θείου Υπερσυνειδήτου.

Με άλλα λόγια :

Συνείδηση είναι ο βαθμός συμμετοχής τού ανθρώπου στο Θείο Υπερσυνείδητο.

2. Ορισμός τής Προσωπικότητας

Το ανθρώπινο όν, καθώς ενσαρκώνεται στον κόσμο, δεν έχει καμμία αντίληψη τής Αληθείας.

Σιγά - σιγά, μέσα από την πάλη του ανάμεσα στο ψεύδος και την Αλήθεια, προχωρεί και - αναλόγως των προσπαθειών του και των συνθηκών στις οποίες ζεί - αρχίζει ν' αποκτά κάποιαν αντίληψη τής Αληθείας.

Ο βαθμός αυτός της αντιλήψεως τής Αληθείας είναι μεταβλητός· αλλάζει εντός του πλαισίου του χρόνου καθώς συντελείται η τελειώση τού ανθρώπου. Αυτή η διαφορά αντιλήψεως παίζει ρόλο στην Προσωπικότητα του ανθρώπου - όχι στην φυσική προσωπικότητα, αλλά σ' εκείνο που θα ονομάσουμε « **ενσυνείδητη ατομικότητα** » και η οποία αναφάνεται καθώς το ανθρώπινο όν, δια των προσπαθειών τής τελειώσεώς του, αποκτά **συνείδηση**.

Ενσυνείδητη ατομικότητα είναι το αποτέλεσμα της συμβολής του ανθρώπου με τη συνείδηση. Αυτή, μαζί με την φυσική προσωπικότητα, συνθέτουν την Προσωπικότητα τού ανθρωπίνου όντος. Κατά συνέπεια καταλήγουμε στον παρακάτω ορισμό :

Προσωπικότητα τού ανθρωπίνου όντος είναι τα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά του κατά το σώμα, την ψυχή και το πνεύμα, συνδυαζόμενα με την ενσυνείδητη αυτού ατομικότητα.

Η **φυσική προσωπικότητα** είναι το μέσον με το οποίο θα δημιουργηθεί η συνείδηση του ατόμου.

Η **ενσυνείδητη ατομικότητα** εμφανίζεται καθώς το ανθρώπινο όν, ως άτομο, αποκτά συνείδηση.

Η **προσωπικότητα** είναι το προϊόν του **συνδυασμού** των **ιδιαζόντων χαρακτηριστικών** και της **συνειδήσεως**.

3. Η Δημιουργημένη Προσωπικότητα : Το Απρόσωπον

Όταν ο άνθρωπος καταλήξει να δημιουργήσει πλήρως την προσωπικότητά του, τότε παύει να βρίσκεται υπό την επίδραση της διαιρέσεως.

Η ενσυνείδητη ατομικότητά του καταλήγει στο λεγόμενο Απρόσωπο.

Στην κατάσταση αυτήν δεν υπάρχει η αντίληψη του « Εγώ, ο τάδε », αλλά η αντίληψη τού « Εμείς, οι πάντες ».

Ένα παράδειγμα που εκφράζει αναλογικώς, αλλά με σαφήνεια, την έννοια του Απρόσωπου, είναι το παιδικό παιχνίδι τού « πάζλ » : της κατακερματισμένης εικόνας, της οποίας το κάθε τεμάχιο πρέπει να τοποθετηθεί στην κατάλληλη θέση.

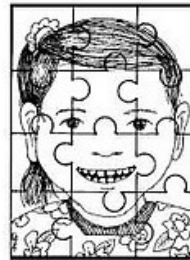
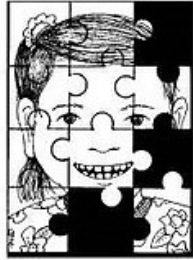
Κάθε τεμάχιο είναι μία προσωπικότητα.

Όταν όμως τοποθετηθεί στην σωστή του θέση, τότε - χωρίς να χάνει την ιδιαίτερη ταυτότητά του - εντάσσεται στην γενικότερη εικόνα, η οποία πλέον έχει την προτεραιότητα.

ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΟΥ « ΠΑΖΛ »

ΕΛΛΕΙΠΗΣ ΕΙΚΟΝΑ

ΠΛΗΡΗΣ ΕΙΚΟΝΑ

4. Η κατάληξη τής Προσωπικότητας : Γένεση Θείου Όντος

Το ανθρώπινο όν, αξιοποιώντας την φυσική του προσωπικότητα - αυτή την δωρεά του Θεού - δημιουργεί την προσωπικότητά του και καταλήγει να την εντάξει στο πλαίσιο τού Απροσώπου. Εκείνος ο οποίος δημιούργησε μία τέτοια προσωπικότητα, συνειδητή και εν πνεύματι, αποτελεί τρόπον τινά ένα « Θείο Κύτταρο », ένα Όν σε κατάσταση θεώσεως.

Το εν λόγω Όν δεν διαχωρίζει τον εαυτό του από τα άλλα Όντα· είναι ένα Όν της Θείας πολλαπλότητας αλλά εντεταγμένο στην Μονάδα.

Δεν υφίσταται πλέον η αντίληψη του διηρημένου και απομονωμένου εαυτού.

II. Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ

A. Ο Θεός ως Δημιουργός

1. Το Θείο Δημιουργείν

Ο Απειραιώνιος Θεός, ως Απόλυτος, είναι αδύνατον να ορισθή. Όμως, καθώς αναφερόμαστε σ'Αυτόν, είμαστε υποχρεωμένοι κάθε φορά να προσδιορίζουμε μία Όψη Του, χωρίς ασφαλώς τούτο να σημαίνει ότι ο ορισμός μας έχει απόλυτη βαρύτητα ή ότι επιδιώκει να περιορίσει την Απολυτότητα του Θεού. Πάντοτε θα λέμε εκείνο που ως άνθρωποι μπορούμε ν' αντιληφθούμε, μέσα στα πλαίσια της σχετικότητός μας.

Έχοντας το παραπάνω κατά νού, μπορούμε να πούμε ότι - από μίαν άποψη - ο Θεός είναι Η ΙΔΕΑ. Και καθώς ο Θεός είναι Άπειρος στις εκφράσεις Του, Η ΙΔΕΑ έχει άπειρες εκφράσεις. Όλο το σύνολο των απείρων Ιδεών δεν είναι παρά εκδιπλώσεις της Μίας και Μόνης ΙΔΕΑΣ, η οποία είναι ο Ίδιος ο Θεός.

Όταν δημιουργεί ο Θεός, εκδηλώνοντας τον Εαυτό Του, εκδηλώνει κάποια από τις άπειρες Ιδέες, κάποια από τις άπειρες εκδιπλώσεις της Φύσεώς Του ως ΙΔΕΑΣ.

Αλλά και κάθε μία Ιδέα του Θεού είναι άπειρη· έχει κι αυτή άπειρες εκφράσεις, άπειρες διαστάσεις, κάθε μία από τις οποίες είναι κι αυτή άπειρη κ.ο.κ.

Ο άνθρωπος, στην γενικότητά του, είναι μία από τις άπειρες Ιδέες που απορρέουν από την ΙΔΕΑ « **Θεός** ». Και αυτή η Ιδέα « **Άνθρωπος** » είναι άπειρη στις εκφράσεις της, για αυτό υπάρχουν απειράριθμοι άνθρωποι οι οποίοι συνθέτουν την μία Ιδέα « Άνθρωπος ».

Περαιτέρω, η Ιδέα την οποία εκφράζει ένας συγκεκριμένος άνθρωπος είναι και αυτή άπειρη.

Όλοι οι κόσμοι και τα εντός αυτών Όντα αποτελούν εκπορεύσεις του Ενός και Μόνου Θείου Κέντρου, της Θείας Μονάδος, του Ανάρχου Πατρός.

Ο Θεός δημιουργεί αντανakλώντας τον Εαυτό Του.

Λέγοντας ότι « αντανakλά » εννοούμε ότι προβάλλει τον Εαυτό Του σε ένα περιβάλλον, το οποίο ο Ίδιος πάλι δημιουργεί.

Προβάλλοντας τον Εαυτό Του εντός του μη υπάρχοντος, δημιουργεί την ύπαρξη και δίδει εμφάνιση στην Ζωή.

Η αντανakλαση αυτή έχει διπλο αποτέλεσμα : αφ' ενός δημιουργείται ένα Όν· αφ' ετέρου το εν λόγω Όν ζη και υπάρχει «εντός» του Κέντρου από το οποίο απέρρευσε, έτσι ώστε Δημιουργός και δημιούργημα να είναι μεν διακεκριμένα, αλλά αρρήκτως συνδεδεμένα και σχετιζόμενα . Αυτή η τελευταία σχέση στον Πνευματικό κόσμο είναι νοητή, σαφής και ξεκάθαρη.

Αλλά στους κόσμους της πτώσεως η σύνδεση αυτή δεν γίνεται αντιληπτή, επειδή παρεμβαίνει ο παράγων του κακού και πλανά την αντίληψη των ανθρώπων.

Ως κόσμοι της πτώσεως (κόσμοι δηλαδή όπου έχει πρόσβαση το κακό) εδώ θεωρούνται ο υλικός και ο αιθερικός κόσμος.

Τί είναι ένα δημιούργημα ; « **Είναι η κατάληξη τής εκφράσεως μίας Ιδέας** ».

Κάθε δημιουργία ξεκινά από την Ιδέα και καταλήγει σ' ένα δημιούργημα το οποίο αντανakλά, εκφράζει ή αντικατοπτρίζει την Ιδέα.

Εκφράζοντας ο Θεός μία Ιδέα Του, δημιουργεί Ζωή, δημιουργεί ένα Όν.

Το Όν δεν είναι η Ιδέα, αλλά το αποτέλεσμα τής εκφράσεως της Ιδέας.

2. Περί των Όντων

Μιλώντας περί Όντων μιλούμε περί ζώντων δημιουργημάτων.

Και τούτο διότι δεν είναι όλα τα δημιουργήματα ζώντα.

Οι μορφές του περιβάλλοντός μας είναι δημιουργήματα του Θεού, αλλά δεν είναι ζώντα Όντα· φέρουν την ζωή, αλλά δεν είναι η Ζωή.

Το ίδιο και ο άνθρωπος, με την διαφορά ότι τα μεν ζώα και φυτά θα παραμένουν μορφές υπηρετικές του ανθρώπου, ενώ ο άνθρωπος έχει την δυνατότητα από μορφή που φέρει την Ζωή να καταστή Όν Ζών.

Τί είναι ένα αιώνιο, πνευματικό Όν που ζεί καθ' εαυτό;

Είναι ένα δημιούργημα το οποίο:

α. εκφράζει μίαν Ιδέα

β. έχει συνείδηση της Ιδέας

γ. μετέχει του Πνεύματος

Κάθε Όν του Πνευματικού Κόσμου (ή Ουρανού) εκπροσωπεί μίαν Ιδέα, που σημαίνει ότι επιτελεί ιδιαίτερο ρόλο. Έχει συνείδηση (αντίληψη) της Ιδέας αυτής και - τέλος - έχει το Πνεύμα ως δύναμη και μέσον δια του οποίου θα επιτελέσει τον προορισμό του.

Ο Θεός συνδυάζει τα τρία αυτά στοιχεία και μάλιστα σε βαθμό απόλυτο.

Τί συμβαίνει στον άνθρωπο ; Κάθε άνθρωπος είναι πράγματι η έκφραση μίας Ιδέας, η οποία εκφράζεται με την γέννησή του ως η προσωπικότητά του - μία προσωπικότητα όμως που δεν μπορεί να εμφανίσει ακόμη την έννοια του Όντος.

Το ανθρώπινο όν λοιπόν είναι ένα στάδιο στην συγκεκριμένη δημιουργική έκφραση του Θεού - - ένα στάδιο μεταξύ της Ιδέας και της οντοποίησης.

Γεννάται ένας άνθρωπος ως πρώτη έκφραση της Ιδέας.

Προκειμένου να γίνει Όν αιώνιο οφείλει να δημιουργηθεί ως προσωπικότητα, διότι μόνον έτσι θα υπηρετήσει το Έργο του και θα εισέλθει και θα παραμείνει στον Πνευματικό Κόσμο.

Β. Ο τρόπος Δημιουργίας της Προσωπικότητας

Ο άνθρωπος είναι, όπως είπαμε, το αποτέλεσμα της εκφράσεως μίας Ιδέας του Θεού, η οποία έθεσε υπό μίαν ορισμένη νομοτέλεια και τάξη το πνεύμα, την ψυχή και το σώμα, δίδοντας εμφάνιση στο ανθρώπινο όν.

Όμως το όν αυτό, το αποτύπωμα της Ιδέας, δεν έχει συνείδηση ερχόμενο στον κόσμο· δεν έχει καμμία αντίληψη της Ιδέας η οποία το ενεφάνισε. Τί λοιπόν πρέπει να κάνει;

Να αποκτήσει συνείδηση, αντίληψη της Ιδέας της οποίας ο ίδιος είναι έκφραση και η οποία αποτελεί - τρόπον τινά - τον βαθύτερο, Θείο εαυτό του.

Όσο ο άνθρωπος θα παραμένει υπόδουλος στον αντιδραστικό παράγοντα, δεν είναι δυνατόν να μιλά για αφύπνιση, για συνείδηση της Ιδέας που εκφράζει. Απαιτείται πρώτα η απελευθέρωση από τον αρνητικό παράγοντα, αποβολή όλων των αδυναμιών και ελαττωμάτων, όλης της παρουσίας του κακού. Η Αγνότητα είναι εκείνη που επιτρέπει την εκδήλωση της Αγάπης, η οποία μάς ομοιογενοποιεί και μάς ομοιώνει προς την Θεία Φύση και μάς καθιστά ικανούς να μετέχουμε στο Θείο Υπερσυνείδητο.

1. Ο Ρόλος της Φυσικής Προσωπικότητας

Η φυσική προσωπικότητα είναι δοτή στον άνθρωπο.

Τα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά είναι εκείνα που χαρακτηρίζουν, περιγράφουν και απηχούν την ιδιαίτερη Ιδέα της οποίας αντανάκλαση είναι ο άνθρωπος.

2. Η Αυτοδημιουργία τού Ανθρωπίνου Όντος

Απ' όσα ελέχθησαν συμπεραίνουμε ότί το ανθρώπινο όν είναι ένα Θείο δημιούργημα το οποίο δεν περατώθηκε ακόμη· είναι ένα δημιούργημα εν τω γίνεσθαί του.

Πώς θα ολοκληρωθή η δημιουργία του ; Ένας είναι ο τρόπος : Η αυτοδημιουργία.

Ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο « υπό αίρεσιν ». Η περάτωση της δημιουργίας του - η τελείωση - ανήκει στον ίδιο τον άνθρωπο, ούτως ώστε να διαφυλάσσεται η έννοια τής ελευθερίας.

Προκειμένου να οντοποιηθεί, ο άνθρωπος οφείλει να συνδυάσει τα τρία στοιχεία του Όντος : την Ιδέα, την συνείδηση αυτής και το Πνεύμα.

Χρησιμοποιώντας και αξιοποιώντας τα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά του, βρίσκει -τελειούμενος - μόνος του την οδό προς την Ιδέα και αποκτά συνείδηση αυτής. Τότε αυτός και η Ιδέα συνδέονται αρρήκτως και ο άνθρωπος συνδέεται με την Πηγή από την οποίαν απέρρευσε.

3. Οι προϋποθέσεις της Αυτοδημιουργίας : Αγνότητα

Η Ιδέα την οποίαν εκπροσωπεί ο κάθε ένας από εμάς, είναι μία Όψη του Απειρού Θεού.

Συνεπώς, μέσω αυτής μπορεί να συνδεθή ο άνθρωπος με τον Θεό και να επικοινωνήσεί με την Αλήθεια.

Αποκτώντας συνείδηση, αντίληψη της Ιδέας, αποκτά υπόσταση, ζωή, προσωπικότητα, αυτο-αντίληψη.

Για να επιτευχθεί η αυτοαντίληψη - με άλλα λόγια : η ενσυνείδητη ατομικότητα - πρέπει να υπάρξουν οι προϋποθέσεις, οι οποίες συνίστανται σε ένα και μόνον πράγμα : στην Αγνότητα.

Είναι δυνατόν ένα όν ανομοιογενές προς την Θεία Αγνότητα να επικοινωνήσεί με τον Θεό; Ασφαλώς όχι.

Η Αγνότητα ανοίγει την Πύλη τής συνειδήσεως τής Ιδέας την οποίαν εκπροσωπεί ένας άνθρωπος· και αφ' ετέρου αγνοποιεί τα μέσα με τα οποία αυτός εργάζεται, δηλαδή το πνεύμα, την ψυχή και το σώμα.

Η Αγνότητα είναι κατάσταση που αφορά σ' ολόκληρο το ανθρώπινο όν.

Δεν νοείται κανείς αγνος στο πνεύμα αλλά μη αγνός στην ψυχή.

Η Αγνότητα ή υπάρχει σε ολόκληρον τον άνθρωπο, ή δεν υπάρχει.

« Η Αγνότητα είναι η κατάσταση η οποία επιτρέπει στον άνθρωπο, βάσει του Νόμου της Ομοιογενείας, να ομοιώνεται προς την Θεία Φύση. Είναι κατάσταση αμιγής κακού, αμιγής ελαττωμάτων ».

Η Αγνότητα αποκτάται δια της Αγάπης.

Όσο τελειούται ο άνθρωπος ως προς την Θεία Αγάπη, τόσο καθίσταται ομοιογενής προς την Θεία Φύση, προσεγγίζει τον Θεό και του παρέχεται αντιστοίχου βαθμού συνείδηση.

4. Συμπεράσματα

Στον Πνευματικό κόσμο, μία Θεία Ιδέα, εκφραζομένη, δημιουργεί κατ' ευθείαν ένα Πνευματικό Όν. Στην περίπτωση του ανθρώπου, όμως, η όλη διεργασία λαμβάνει χώραν στον υλικό κόσμο - κόσμο Πτώσεως - εντός του πλαισίου του χρόνου.

Ο Θεός δημιουργεί τον άνθρωπο «υπό αίρεσιν» και του παρέχει όλα τα εφόδια να συνεχίσει και να ολοκληρώσει ο ίδιος την δημιουργία του, εφ' όσον το θελήσει εμπράκτως.

Τα δε εφόδια δεν είναι άλλα από την φυσική προσωπικότητά του, από τα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά του, που αποτελούν εκφράσεις της Θείας Ιδέας η οποία τον δημιούργησε.

Η αξιοποίηση των εν λόγω χαρακτηριστικών βοηθά τον άνθρωπο να συνειδητοποιήσει την Θεία Ιδέα την οποίαν εκφράζει και να συνδεθί με την Πηγή του.

Από τα τρία " συστατικά " τού Όντος, η Ιδέα ενυπάρχει στον άνθρωπο ούτως ή άλλως.

Η Συνείδηση του παρέχεται κατά το μέτρο της τελειώσεώς του.

Η δε σχέση του με το Πνεύμα αυξάνει ένεκα τού Νόμου τής Ομοιογενείας.

Απαραίτητη προϋπόθεση είναι η Αγνότητα, η οποία βάσει τού Νόμου τής Ομοιογενείας επιτρέπει στον άνθρωπο να ομοιώνεται προς την Θεία Φύση.

Η δε Αγνότητα πραγματοποιείται δια της Αγάπης.

Γ. Η Ισχύς τής Προσωπικότητας

1. Το περιεχόμενο του όρου Ισχύς

« Ισχύς είναι ο εσωτερικός δυναμισμός τής Προσωπικότητας, ο οποίος πηγάζει από την συνείδηση του ατόμου ».

Εάν κάποιος δεν έχει αντίληψη της Αληθείας, εάν δεν έχει αντίληψη εκείνου το οποίο επιδιώκει, πώς είναι δυνατόν να το πραγματώσει ;

Ισχυρός λοιπόν είναι ο ενσυνείδητος άνθρωπος, διότι αυτός έχει μίαν αντίληψη ευρύτερη, η οποία του δίδει την δυνατότητα να επικρατεί της υλικής ισχύος.

2. Η Πείρα

« Πείρα είναι η έσωθεν ή έξωθεν αποκτώμενη πνευματική εσοδεία υπό του ατόμου ».

Δια των αισθήσεων, ο άνθρωπος έρχεται σ' επαφή με τον εξωτερικό κόσμο.

Οι αισθήσεις θα του δώσουν την εντύπωση· η εντύπωση δια της ψυχής θα μεταφερθεί στο πνεύμα, το οποίο θα συλλάβει την ιδέα και θα την προβάλει στο ανθρώπινο όν, ώστε αυτό να «δεί» την ιδέα και ν' αποκτήσει αντίληψη αυτής.

Έσωθεν αποκτάται η εσοδεία της πείρας με τα βιώματα και την έμπνευση.

Η έμπνευση δεν έρχεται από το εξωτερικό περιβάλλον, αλλά από το εσωτερικό -- από τον εν ημίν Θεό ή και από το κακό, το οποίο επίσης έχει πρόσβαση σ' εμάς.

Μία έμπνευση καταλήγει να γίνει ιδέα στο πνεύμα, το οποίο την προβάλλει στο ανθρώπινο όν ώστε τούτο να αποκτήσει αντίληψη αυτής.

Το άτομο είναι εκείνο που αποκτά την πείρα· το πνεύμα, η ψυχή και το σώμα είναι τα μέσα.

3. Γνώση και Συνείδηση

Η πείρα είναι δυνατόν να παραμείνει ως γνώση και το ανθρώπινο όν να επιλύει μ' αυτήν τα προβλήματα του υλικού κόσμου όπου ζη. Είναι όμως δυνατόν - υπό ορισμένες προϋποθέσεις - η πείρα να δονήσει κατά ιδιαίτερον τρόπο το άτομο και να το αφυπνίσει, με αποτέλεσμα αυτό να ευρεθεί σε νέα κατάσταση αντιλήψεως: την συνείδηση, με άλλα λόγια την κατάσταση κατά την οποία το ανθρώπινο όν αντιλαμβάνεται την Αλήθεια.

Συχνά λέμε : « Αυτή η εμπειρία μου άνοιξε τα μάτια » ή « τώρα βλέπω αλλιώς τα πράγματα ».

Αυτό ακριβώς είναι η συνειδητοποίηση της Αληθείας, η επαφή του ανθρώπου με την Αλήθεια.

Η συνείδηση δεν είναι γνώση, ούτε είναι αντικείμενο της νοήσεως· είναι κατάσταση του όντος μας, του ατόμου μας, η οποία μετρά τον βαθμό αντιλήψεως της Αληθείας και της συμμετοχής μας στο Θείο Υπερσυνείδητο.

Ποτέ ο άνθρωπος δια της γνώσεως δεν θα γνωρίσει τον Θεό ! Ενδέχεται όμως η γνώση να αξιοποιηθή και να βοηθήσει τον άνθρωπο ν' αποκτήσει συνείδηση.

Αλλά τούτο δεν συμβαίνει πάντοτε.

Πότε το άτομο δονείται από την πείρα και αποκτά συνείδηση; Και πότε η πείρα του αυτή παραμένει μόνον γνώση για την επίλυση τών προβλημάτων του κόσμου τούτου ;

Όταν η πείρα προέρχεται από αγνή πηγή και παραλαμβάνεται από αγνο δέκτη, τότε καταλήγει σε συνείδηση. Για αυτό έχει λεχθεί :

« Εάν δεν καταστήτε αγνοί, μη περιμένετε να αποκτήσετε την Συνείδηση τής Αληθείας ».

Η Αγνότητα είναι η κατάσταση εκείνη η οποία προετοιμάζει την δημιουργία αντιλήψεως τής Αληθείας. Με άλλα λόγια, ο βαθμός συνειδήσεως είναι συνάρτηση τής Αγνότητας.

Υπό την προϋπόθεση λοιπόν της Αγνότητας, η πείρα - η εσοδεία που αποκτά ο άνθρωπος δια του πνεύματος, της ψυχής και του σώματος - καταλήγει να γίνει συνείδηση.

Και όσο το άτομο αποκτά υψηλότερο βαθμό συνειδήσεως, τόσο η προσωπικότητα του γίνεται ισχυρότερη. Εκείνη η προσωπικότητα που υπήρχε σάν πρόπλασμα - ως πρώτη έκφραση μίας Ιδέας του Θεού - αρχίζει τώρα ν' αποκτά περισσότερη ισχύ.

Δυναμοποιείται δια της συνειδήσεως και τότε το έργο του ανθρωπίνου όντος διευρύνεται.

4. Θέλιν -- Γνωρίζιν -- Δύνασθαι

Ένας άνθρωπος μπορεί - από μίαν άποψη - να θεωρηθή τέλειος, όταν εκφράζει τρία ρήματα σε πλήρη επάνθηση : το Θέλιν, το Γνωρίζιν και το Δύνασθαι.

Το Θέλειν δεν νοείται ως επιθυμία, αλλ' ως εκείνη η εσωτερική παρόρμηση η οποία μάς ωθεί σε μίαν οδό και μάς παροτρύνει να την οδεύσουμε.

Με την παρόρμηση αυτήν έρχεται ο άνθρωπος στον κόσμο - την κατέχει ως θεία δωρεά. Οφείλει όμως ν' αποκτήσει και δύο άλλα στοιχεία : το Γνωρίζειν και το Δύνασθαι.

Η **πείρα** μάς δίδει το Γνωρίζειν, δηλαδή την συνείδηση, δια της οποίας η προσωπικότητα καθίσταται όλο και πιο ισχυρή. Το δε **Γνωρίζειν** οδηγεί στο Δύνασθαι.

Η πείρα, όπως είπαμε, ενδέχεται να καταλήξει μόνο σε γνώση, αλλά ενδέχεται να καταλήξει σε συνείδηση. Ο άνθρωπος και με την γνώση έχει κάποιον βαθμό ισχύος στον κόσμο, τούτο όμως δεν τον βοηθά καθόλου στον βαθμό αντιλήψεως τής Αληθείας.

Έχει δηλαδή μίαν ισχύ στο επίπεδο αυτό, αλλά περιορισμένη.

Εάν όμως επιτύχει να αποκτήσει αυτός υψηλότερο βαθμό αντιλήψεως της Αληθείας, τότε έχει ισχύ όχι μόνον επί του υλικού, αλλά και επί του ψυχικού και του πνευματικού επιπέδου.

Η δύναμη λοιπόν την οποία παρέχει η πείρα είναι διπλή: αφ' ενός γνώση (που παρέχει την δυνατότητα επιλύσεως των προβλημάτων του υλικού κόσμου), και αφ' ετέρου συνείδηση, η οποία μάς συντονίζει με τον Νόμο τής Αληθείας που μάς διέπει και μας καθιστά πραγματικά ισχυρούς.

Δ. Η Εκδήλωση της Προσωπικότητας

1. Η Έννοια του όρου Εκδήλωση

Ο όρος «εκδήλωση» δηλώνει το φανέρωμα, την εμφάνιση ενός παράγοντος ο οποίος μέχρι τότε παρέμενε αφανής.

Εκδηλωμένος είναι αυτός που έχει παρουσία και καθίσταται αντιληπτός.

Η εκδήλωση προϋποθέτει δύο παράγοντες:

- α. τον παράγοντα που εκδηλώνεται (στην περίπτωσή μας, την προσωπικότητα)· και
- β. το περιβάλλον εντός του οποίου λαμβάνει χώραν η εκδήλωση.

2. Το περισσότερο ή λιγότερο τής Εκδηλώσεως

Η προσωπικότητα τού ανθρωπίνου όντος « είναι περισσότερο ή λιγότερο εκδηλωμένη ».

Τούτο σημαίνει ότι κάποιος βαθμός εκδηλώσεως αυτής υπάρχει οπωσδήποτε.

Αυτό θα το κατανοήσουμε εάν θυμηθούμε ότι « η προσωπικότητα είναι ο συνδυασμός τής Φυσικής Προσωπικότητας και της ενσυνείδητης ατομικότητάς του ».

Λέγοντας εκδήλωση τής Προσωπικότητας εννοούμε την φανέρωση στο περιβάλλον του κόσμου των ιδιαζόντων χαρακτηριστικών - των δωρεών που έχει από τον Θεό - σε συνδυασμο με την συνείδηση που έχει κατορθώσει να δημιουργήσει.

Η φυσική προσωπικότητα του ανθρωπίνου όντος είναι οπωσδήποτε φανερωμένη στο περιβάλλον της εξωτερικότητας, αφού υποχρεωτικά το υλικό σώμα συμμετέχει στον υλικό κόσμο. Αλλά και τα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά του κατά την ψυχή και κατά το πνεύμα είναι επίσης εκδηλωμένα, αφού το ανθρωπινό όν αφ' ενός ζεί τα συναισθήματά του με ιδιάζουσα αισθαντικότητα και δεκτικότητα, αφ' ετέρου σκέπτεται και στοχάζεται κατά τρόπο μοναδικό και ανεπανάληπτο. Τα παραπάνω περιγράφουν το « λιγότερο » της εκδηλώσεως της Προσωπικότητας, αυτό που είναι δεδομένο σε κάθε άνθρωπο. Ας δούμε από τί εξαρτάται το « περισσότερο ».

Βάσει του ορισμού της, η προσωπικότητα μπορεί να εκδηλώνει δύο πράγματα :

τον αποτυπωμένο στα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά του ανθρωπίνου όντος ιδιαίτερο δημιουργικό σκοπό της Θείας Ιδέας που το δημιούργησε· και την εκάστοτε δημιουργημένη και πάντοτε μεταβαλλόμενη κατάσταση συνειδήσεως, δηλαδή τον βαθμό αντιλήψεως και ταύτισεως του ανθρωπίνου όντος με την Αλήθεια.

Επομένως, το βάρος για την περαιτέρω εκδήλωση της Προσωπικότητας πέφτει στην ενσυνείδητη ατομικότητα, - στην συνείδηση του ατόμου - αφού η φυσική προσωπικότητα είναι ούτως ή άλλως εκδηλωμένη.

3. Η σχέση Εκδηλώσεως και Δημιουργίας της Προσωπικότητας

Όταν το ανθρωπινό όν αποκτά συνείδηση, δημιουργεί προσωπικότητα. Η απόκτηση συνειδήσεως είναι αλλαγή καταστάσεως του όντος του. Η εκδήλωση του ατόμου υπό την νέα του κατάσταση - την ενσυνείδητη - είναι ακριβώς η εκδήλωση της προσωπικότητός του.

Η αντίληψη της Αληθείας είναι εκείνη που μάς επιτρέπει την συνειδητή εκδήλωση.

Μη έχοντας δημιουργημένη προσωπικότητα, μη έχοντας συνείδηση του εαυτού μας, απλώς βλέπουμε τον εαυτό μας να υπάρχει σε ένα περιβάλλον.

Η επίγνωση του εαυτού μας - **η ενσυνείδητη ατομικότητα** - θα μάς δώσει την δυνατότητα να γνωρίσουμε τις τρεις αρχές που μάς συγκροτούν: το πνεύμα, την ψυχή και το σώμα, να αντιληφθούμε την εκδήλωσή τους, να κυριαρχήσουμε επ' αυτών και να τα κατευθύνουμε σε δραστηριότητα υπαγορευόμενη από την συνείδησή μας.

4. Το Ελεύθερο Περιβάλλον

α. Τί είναι το Περιβάλλον

Περιβάλλον, όπως εδώ το εννοούμε, είναι κυρίως η ψυχική και πνευματική « ατμόσφαιρα » - οι ψυχικές και πνευματικές συνθήκες - εντός της οποίας γεννάται και ζεί ο άνθρωπος.

Γενικότερα όμως είναι ολόκληρο το περιβάλλον εντός του οποίου ευρίσκεται ο άνθρωπος: ο κόσμος, οι μορφές, η κοινωνία, η ανθρωπότητα, τα πάντα.

Ζώντας λοιπόν στον κόσμο, μετέχουμε ως άνθρωποι του υλικού, αλλά και του ψυχικού και πνευματικού περιβάλλοντος, με τα οποία αλληλεπιδρούμε.

Βασικές παράμετροι του υλικού περιβάλλοντος είναι ο **χώρος** και ο **χρόνος**.

Αυτά είναι - θα λέγαμε - βασικές εκδηλώσεις τής Θείας Παρουσίας στον κόσμο, ως μακρινές αντανakλάσεις της Θείας Αγάπης και της Θείας Σοφίας.

Ο άνθρωπος δεν νοείται να αποκτά συνείδηση εκτός του χώρου και του χρόνου.

β. Το Ελεύθερο Περιβάλλον και η Εκδήλωση τής Προσωπικότητας

Προκειμένου να εκδηλωθεί και να δημιουργηθεί, η προσωπικότητα χρειάζεται να έχει συνθήκες ευνοϊκές, δηλαδή περιβάλλον ελεύθερο.

Το περιβάλλον αφενός και οι συνθήκες αφετέρου έχουν σχέση περιέχοντος και περιεχομένου.

Εάν το άτομο δεν διαπαιδαγωγηθεί σε ελεύθερο περιβάλλον, η προσωπικότητα καταπιέζεται, καταπνίγεται· η εκδήλωσή της εμποδίζεται.

Διευκρινίζεται ότι το ανελεύθερο περιβάλλον δεν καταργεί, δεν καταστρέφει τα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά τής Προσωπικότητας, αλλά τους **αναστέλλει την εκδήλωση**.

Λιγότερο τα υλικά και περισσότερο τα ψυχικά και πνευματικά ιδιάζοντα χαρακτηριστικά, υπόκεινται - ως προς την εκδήλωση - στο ελεύθερο ή μη περιβάλλον.

Το πρώτο και άμεσο περιβάλλον διαπαιδαγωγήσεως τού ατόμου είναι η οικογένεια.

Τί είναι η οικογένεια; Από μίας απόψεως, είναι μία υλικό - ψυχική και πνευματική ατμόσφαιρα εντός της οποίας ζεί ο άνθρωπος. Εάν η οικογένεια δεν διέπεται από πνεύμα ελευθερίας - και δεν εννοούμε την ασυδοσία, αλλά το ελεύθερο πνευματικό περιβάλλον - η προσωπικότητα του παιδιού θα παραμείνει αδημιούργητη· και αν δεν απελευθερωθεί από ένα τέτοιο πνευματικώς βαρύ και ασφυκτικό περιβάλλον, κινδυνεύει να πεθάνει για πάντα.

Εάν ο διδάσκαλος στο σχολείο είναι σκληρός ή αδιάφορος, αυτό θα παίξει πολύ σπουδαίο ρόλο στην δημιουργία τής Προσωπικότητας.

Το παιδί δεν μπορεί εάν ν' αντιληφθή τα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά τής προσωπικότητάς του, εάν το περιβάλλον τής οικογενείας, τού σχολείου και της κοινωνίας γενικώτερα είναι ανελεύθερο. Σε τέτοιο περιβάλλον ανελευθερίας το άτομο δεν θα κατορθώσει να εκδηλωθεί και να αποκτήσει συνείδηση του εαυτού του - να δημιουργήσει δηλαδή προσωπικότητα.

Ο αιώνας μας είναι αιώνας μεγάλης δουλείας, καθώς ο υλισμός και ο καταναλωτισμός έχουν επηρεάσει την ανθρώπινη νοοτροπία κατά τέτοιον τρόπο, ώστε ο άνθρωπος να βρίσκεται σε περιβάλλον πνευματικώς ασφυκτικό, χωρίς την δυνατότητα να θραύσει τις αλυσίδες του και να καταστή ελεύθερος.

Η βαρύτερη υποδούλωση είναι στο πνεύμα· η μέσης βαρύτητας αφορά στην ψυχή και η ελαφρύτερη, στο υλικό σώμα.

Η φυσική κατάσταση του σώματος είναι η εν υγιεία επάνθησή του· της ψυχής είναι η γαλήνη· του πνεύματος είναι η φώτισή του στην Αλήθεια.

γ. Η Έννοια της Ελευθερίας

Η ελευθερία νοείται πάντοτε σε συνάρτηση με την υποδούλωση. Είμαστε τόσο ελεύθεροι όσο λιγότερο είμαστε υπόδουλοι. Μιλούμε περί ελευθερίας μόνο σ' αυτόν τον κόσμο, διότι η έννοια της ελευθερίας προϋποθέτει κάτι από το οποίο είμαστε ελεύθεροι.

Με άλλα λόγια η ελευθερία είναι συνάρτηση του παράγοντα του κακού, ο οποίος τείνει να υποδουλώνει τον άνθρωπο εξωτερικώς και εσωτερικώς:

εξωτερικώς, επηρεάζει τις συνθήκες ζωής και τις καθιστά ανελεύθερες, με ελαττωματικές αντιλήψεις, ήθη και έθιμα κλπ· εσωτερικώς, εγκαθιστά εντός μας τα ατομικά μας ελαττώματα.

δ. Ο τρόπος της απελευθέρωσης του Ανθρώπου και της αλλαγής του Περιβάλλοντος από ανελεύθερο σε ελεύθερο.

Βάσει των παραπάνω, η επίτευξη ελευθέρου περιβάλλοντος απαιτεί δύο πράγματα: αφ' ενός να απαλλαγούμε από τα ελαττώματα και αφ' ετέρου να βοηθήσουμε στην δημιουργία περιβάλλοντος απαλλαγμένου από τα γενικής φύσεως « ομαδικά » ελαττώματα και πλάνες που επικρατούν σε όλον τον κόσμο ως κατεστημένο (δηλαδή ως κατεστημένη νοοτροπία), ούτως ώστε ν' απελευθερωθή η ανθρωπότητα από το βάρος του κακού.

Πώς γίνεται αυτό; Δια της Αγάπης. Ζώντας και εκφράζοντας την Αγάπη απελευθερωνόμαστε από τις υποδουλώσεις του κακού. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος.

Διαχέοντας και διδάσκοντας την Αγάπη στο περιβάλλον μας, δημιουργούμε το ελεύθερο περιβάλλον.

Επίλογος

Τέσσερεις βασικές έννοιες χαρακτηρίζουν την ανθρώπινη προσωπικότητα :

- α. Ο άνθρωπος έχει μία προπλασματική προσωπικότητα (ιδιαίτερο χαρακτήρα).
- β. Η προσωπικότητα αυτή αντανakλά μίαν ανόμοια Όψη της πολλαπλότητας της μίας και μόνης Θείας Αρετής.
- γ. Η Ισχύς της Προσωπικότητας δημιουργείται με βάση την φυσική μας προσωπικότητα, δια της εξωτερικής και εσωτερικής οδού αποκτήσεως **πείρας**.
Και είναι η Ισχύς προϊόν της πείρας η οποία καταλήγει - λόγω αγνότητας - σε συνείδηση, δηλαδή στην αντίληψη της Αληθείας και στην ταύτιση του όντος με αυτήν.
- δ. Η Εκδήλωση της Προσωπικότητας είναι συνάρτηση της ελευθερίας του περιβάλλοντος μέσα στο οποίο ο άνθρωπος διαπαιδαγωγείται.

Εν Κατακλείδι :

Απ' όσα αναφέρθηκαν μέχρι στιγμής, θεωρούμε ότι ο άνθρωπος είναι ένα όν που συγκροτείται από τρεις εμφανείς αρχές :

α) το Σώμα του

β) την Ψυχή του και

γ) το Πνεύμα του

που ελήφθησαν από τους τρεις αντιστοίχους κόσμους τού Παντός :

A) την Παγκοσμία Ύλη,

B) την Παγκοσμία Ψυχή και

Γ) το Παγκόσμιο Πνεύμα

οι οποίες (αρχές) συμπαρευρίσκονται, κινούνται και εμψυχώνονται από μία Θεία Ακτίνα, προβολή μίας ανόμοιας Θείας Ιδέας .

Αυτό το « συγκρότημα » των τριών αρχών φέρει εξ αρχής αποτυπωμένα πάνω του κάποια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, αρετές, ποιότητες, χαρίσματα, τα οποία πηγάζουν από την ανόμοια Θεία Ακτίνα που το εμψυχώνει. Η αξιοποίηση των εν λόγω χαρακτηριστικών επιτρέπει λοιπόν στην προβαλλομένη Θεία Ιδέα να εκδηλωθεί και να εμφανίσει κατ' αυτόν τον τρόπο μία ανόμοια όψη τής Θείας Παρουσίας στον υλικό κόσμο : την Προσωπικότητα.

Εκδηλώνοντας το ανθρώπινο όν την προσωπικότητά του, συνδέεται κατά τρόπο μύχιο με την Θεία Ακτίνα του και δι' αυτής με τον Ίδιο τον Θεό.

Επιμέλεια Κειμένου Ιόλαος

